

[Anna Dorith Skriver.]

at folketetinget har været nødt til at tage en lov op til revision på grund af, at noget er gået skævt, på grund af et akut behov. Ellers ville det jo nok have været naturligt at vente, indtil man havde gjort op med sig selv og speciallægekommisionens tanker om videreuddannelse til specialister og praktiserende læger under den offentlige sygesikring.

Med 2.000 eksaminerede læger, der ikke har haft mulighed for at opnå de kompetencegivende stillinger, anerkender venstre også nødvendigheden af, at loven kommer nu, selv om EF-direktivet nok kunne nå at blive opfyldt, hvis vi havde ventet på vurderingen af speciallægekommisionens betænkning.

Fornuftigt nok har man i lovforslaget taget højde for indenrigsministerens beføjelse til at fastsætte regler for de omtalte videreuddannelser og for kvalifikationskrav og bedømmelse af læger i almen praksis under den offentlige sygesikring. Ikke desto mindre vil venstre gerne allerede nu i dag, eller eventuelt i udvalget, høre noget om indenrigsministerens tanker om de dele, ikke mindst om, hvem der skal bedømme om en læge er egnet til almen praksis.

Og et spørgsmål mere er, hvordan man tænker sig amterne gjort ansvarlige for at opfylde, der tales om noget så stærkt som lægernes ret til uddannelse i sygehusvæsenet. Har man en idé om, hvad det vil koste, og vil det få konsekvenser for amternes budget allerede i år?

Til slut må jeg lykønske indenrigsministeren, der med forslag til både tandlæge- og lægelov har formået at lægge lidt af sin arbejdsbyrde over på sundhedsstyrelsen på områder, hvor det synes forsvarligt, og tilsige venstres positive behandling af begge lovforslag i udvalget.

Erlendsson (FP):

Lovforslaget har to formål. Det første er at tilgodesee de ca. 2.000 kandidater, der har aflagt medicinsk embedseksamen, nemlig for at de kan kvalificere sig til en autorisation, som giver dem mulighed for selvstændigt virke som læge, idet der mangler tilstrækkelig hospitalskapacitet til at klare de store årgange, som de sidste år har bragt, og nu er en ny flodbølge jo på vej. Derfor må

man sige med det samme, at en adgangsbe-grænsning omgående må gennemføres. Den er absolut nødvendig.

Til at kvalificere disse eksaminerede læger kræves efter den nugældende ordning mindst 24 måneders klinisk efteruddannelse, fordelt over 5 forskellige specialer. Det vil man nu skære ned til 18 måneder, og indbefattet heri kun medicin og kirurgi med hver 6 måneder, medens bl. a. psykiatri, altså læren om sindssygdommene, og obstetrik og gynækologi, altså fødselslære og kvindesygdomme, ikke er forudsat efter den nye ordning, som man nu vil gennemføre.

Kendskabet hertil samt til andre grene af lægekunstens praksis skal herefter kunne erhverves som reservelæge hos en alment praktiserende læge. En sådan uddannelse har været i gang i nogen tid som en forsøgsordning og som en frivillig ordning, og den har givet opmuntrende resultater. Det er nemlig sådan, at indsigt i og kendskab til sygdommes første svært erkendelige stadier er en viden, som for mange sygdommes vedkommende bedst, og i nogle tilfælde kun, kan erhverves i almen praksis. Mange læger med udelukkende hospitalsuddannelse vil uden sådan praksiserfaring stå tøvende i afgørende og for patienterne kritiske situationer. En tidlig klinisk uddannelse hos alment praktiserende læge vil være af stor værdi, ligegyldigt hvilken gren af lægegerningen de pågældende læger senere skal arbejde i.

I lovforslaget er ikke nævnt, hvorledes eller af hvem praksisreservelægen skal aflønnes. Det var det problem, som hr. Ejler Koch strejfede, og det må naturligvis afklares, før det kan forventes, at ordningen kommer til at fungere.

Lovforslaget giver endvidere mulighed for indførelse af yderligere uddannelseskrav til specialerne almen praksis og bedriftslæge. I begge tilfælde er sikkert tænkt på socialmedicin, og det kan vel også have nogen betydning, men adskilligt andet vil med fordel kunne indpasses.

Lovforslagets andet formål er at muliggøre et frit arbejdsmarked for læger i fællesmarkedet. Fra lægelig side, og også fra anden side, har der her i landet været udtalt nogen frygt for, at en harmonisering af uddannelse og kvalifikationskravene inden for EF skulle medføre en niveausænkning i for-